

Kárai Csaba

A VILÁG VÉGÉN

[SZAVADAT NE FELEDD]

2017-09-02 | NOVELLA, SZAVADAT NE FELEDD

Eldöntöttem, hogy ma megnézem a világ végét. Muszáj nyiratkoznom. Nem kell messzire mennem, akárhol vagyok. Ma például két trolimegállóra van tőlem, a Gépmadár utcában.

Az utca elején fodrászat áll. A fodrásszal szemközt gyümölcsösbódé, agyonpermetezett olasz szőlőfürtökkel. Hatalmasra duzzadt szemek fekszenek a ládáiban. Előttük is hever valaki, krétaszín, mint a szőlőszemek.

Nem várnak. Megeshet, nem is fogadnak.

– Ne üljön le! – hallatszik a fodrászat ajtajából.

Testes, szőke nő, fehér munkaruhában, lábán kórházi klumpa, amelyet a műtőssegédek viselnek. Reszeli a körmét.

– A kuncsaftom, mindjárt jön, csak felad egy levelet. Várja meg!

Az utcában van presszó, szociális ellátó, kulcsmásoló, gyorsbüfé és turkáló, sarokkal arrébb bankjegykiadó automata. Posta nincs, még egy árva postaláda sem.

– Akkor hová ment? Messze?

– Ott ül a kocsmában.

– Ott adja fel a levelet?

– Ugyan már, nincs is nála levél.

Meglátszik, ha valaki bizonytalan vagy félszeg. A félszeg ilyenkor azt mondja: „persze, várok, öt perc igazán belefér”.

– Legyen inkább tizenöt! Ha meg sűrget, nem vállalom. Jobb is, ha azonnal elmegy – veti oda a szőke.

Járhatnék így. De eldöntöttem, velem ma más történik. Nyiratkozni fogok. A fodrászat ajtajában állok, nem kérdezek. A szőke a székre mutat, zsebébe ejti körömreszelőjét:

– Na, üljön bele, de előre szólok, ez bolond. Mindig azt hiszi, hogy ő van soron. Ha már jött valaki, arra meg ordít.

Parilov, shutterstock.com

Az olló kerepelését a fejem fölött hallom, és mikor a fejtetőm nyírja, markába fogja az állam és egy rántással hajtja hátra a fejemet, egészen két tésztás melle közé.

Már tudom, hogy jó helyen járok. Ide készültem, és meg is érkeztem.

Hintőpor szagát érzem. A szőke a fülemhez hajol:

– Csalta a feleségét, mikor meg egy gyorslefolyásúban meghalt az asszony, belebetegedett. Vegyészmérnök volt, nagy koponya, most meg iszik. Egy roncs.

Fújtat egyet.

– Ez így igaz.

Kinyúlt pulóveres, borostás, öregségében kortalan férfi áll mögöttünk. Észrevétlenül érkezett. Tekintetét a tükörből látom, egyenletesen szomorú. Tesz néhány lépést. A szőke szólal meg először:

– A fiad nálad aludt?

– A fiam nálam aludt.

– Tanít? Dolgozik?

– Tanít. Dolgozik.

– A kínaiból jössz?

– A kínaiból jövök.

– Ne is mondd, mit ettél. Rizst.

– Rizst.

A szőke rá se néz:

– Utána meg sört ittál. Láttalak.

– Láttál.

Középkorú férfi lép be, negyvenes nővel.

– Kicsi az utca – mondja a férfi, és leül a másik fodrászszékbe.

– Mér', mivel jöttél, dzsippel? – kérdezi a szőke. Öblös hangon, gurgulázva nevet.

– Furgonnal.

– Csókolom! – szól a fogasok alól a pulóveres.

A szőke folytatja:

– A Józsi megint levett. Azt mondta, fizessen neki egy vodkát, mer’ karácsony van. Mondtam neki, hol élsz te márciusban, szerencsétlen.

alexkich, shutterstock.com

Aztán felém fordul. A tükörből néz. Ollóját a zsebébe teszi.

– Az is fodrász volt, mint mi – mutat a mellette ülő férfira.

A férfi nem figyel rá, újságot lapozgat.

– A belvárosban, jó helyen, az Andrássyn. De elitta vagy elpókerezte, mit tudom én. Egyszer csak itt találtuk, a zöldséges ládáik alatt feküdt. Volt egy szimatszatyra, meg rendes készlete: olló, bajuszvágó, fésű, ilyenek. Aztán hagyta, hogy ellopják. Mondta is, amióta utcára került, mindig fodrásszattal szemben alszik.

Tenyérébe fogja a fejem és erős mozdulattal balra fordítja, az üvegportál felé.

– Az ott, most is ott fekszik.

A zúzmarás szőlőktől roskatag ládák alatt paplanokba és újságpapírba csavarva egy test hever mozdulatlanul, csak fehér arca látszik ki. Dermedt tekintete az égre mered.

– Nem fagy meg? – kérdezi a nő, aki a férfival érkezett, és az üvegen át a márványos szempárt nézi. Színtelen a hangja. Aztán ismét a szőke:

– Ez? Soha. Mindig ilyen, egész télen. Tavaly úgy volt, hogy felgyújtották és meghalt. Sokáig senki sem látta. Átmentünk az éjjel-nappaliba, sajnáltuk, vettünk vodkát, mert azt szerette, és megittuk itt, az üzletben. Emlékeztünk neki. Erre februárban jön. Füttyül, kopog az üvegemen és lehúz egy vodkára. Azt hittem, megütöm.

Elhallgat. Előveszi az ollóját:

– Azt mondja, nincs pénze. Mondtam neki, mikor volt? Ha meg nincs? Az még nem a világ vége, te barom!

A háttérből szófoszlányok hallatszanak.

– Mit beszélsz, bolond vagy megint – mondja a szőke, csak úgy a pulóveres felé. Közben a másik férfira néz:

– Minek jöttél furgonnal?

– Futár vagyok, amióta elmentem innen.

- És ki küldött?
- Senki. Elkértem a cégtől a kocsit. Árleszállítás van az Ikeában.
- Mondta a férjem is, megyünk, megnézzük. Új asztal kell a gyerekeknek. Kihízta vagy megnőtt, nem fér be a lába.
- Emlékeztünk neki - mondja a pulóveres.
- Itt se voltál - vágja rá a szőke, aztán újra a férfinak:
- Szombaton csináltam rakott krumplit a gyerekeknek. Először kikentem a tepsit zsírral. Kockára vágtam a szalonnát, a kolbászt.

JGA, shutterstock.com

A háttérből a pulóveres:

– Akkor én úgy meghalni..., hogy a testemet...,

Szagatottan, szünetekkel formálja a szavakat.

– Egy hajnalon, a kutyák tépjék szét.

A szőke a kisujjával a fülébe tűr, csuklóján karkötők zörögnek. Közben beszél:

– Hét kiló krumplit főztem neki. Erre azt mondja, kevés.

– Marják szét!

Kihúzza az ujját a füléből, hosszan nézi a körme végét.

– Mit marjanak? Hülye! Ennek róla, most mondom.

Kicsit vár, fújtat, mielőtt folytatja:

– Lassú tűzön, fél órát, de inkább negyven percet...

A pulóveres a fogas alól:

– A vasúti töltés oldalában. A testemet. Szét.

– Mire jó az? – fordul a szőke a pulóvereshez, utána rögtön:

– Odapirítom a krumplit, kapja meg kicsit, akkor rakom rá a hagymát.

Aztán rám néz:

– Hátul mehet géppel?

A középkorú férfi némán hallgatja a szőkét a fodrászszékben, keresztrejtvényt fejt közben.

A szőke mellém lép, fejével a pulóveres felé int, tincsei meglódnak. Leheletét a karomon érzem:

– Ez besikkant. Menjél, aztán te is feküdj a Józsi mellé. Jól ellennétek, két hülye.

A fésűt a combjához veri, hajfoszlányok hullanak a kövezetre. A pulóveres hátat fordít, szájával pára- és szélkártyákat fúj az üvegajtóra. Előre-hátra jár a lába. Lassan mondja:

– Mert jobb, mint a rák.

A szőke bekapcsolja a nyírógépet, a tarkóm fölé nyomja, a fülcimpám remeg. A végén hintőport szór egy ecsetre. A fülemre és a tarkómra hinti, a maradékot a melle között a ruhájára keni.

– Ilyenre akarta? – kérdezi aztán.

A hátam mögül hallom a hangját.

Valamit felelek neki.

kép | successo images, shutterstock.com